

אבי עופרים בא ארצה בשקט. הוא עובד בחשאי על תקליט עם הזמרת סימה עמיאל, שעימה הוא מקווה להקים צמד חדש

צמד העופרים

קם מחדש!

אמנים בינלאומיים מעטים זכו בו כאותם ימים — החיפושיות, אלביס פרסלי, קליף ריצ'רד ומעטים נוספים שזכו להיכלל במועדון היוקרתי הזה. כח"ל הם היו הדבר החם ביותר שישראל ייצאה באותם הימים, למעט אולי תעשיית הנשק והתפוזים. מלכת אנגליה, אליזבת השנייה, אף הכתירה אותו בתואר 'סיר', אך כאן בארץ הם היו מוחרמים. אולי מפני שאת מיליוני הדולרים שהם הרוויחו הם השקיעו בחו"ל, ולא שלחו לארץ.

כ־69 החלה ההירדררות. צמר העופרים התפרק ואבי עופרים התחיל לנהל אורח חיים ניהיליסטי. הוא ביזבז מאות אלפי דולרים על סמים, נשים, מסיבות ומתנות, וכ־74 מצא עצמו בחוסר־כל. הסמים הפכו לחלק בלתי־נפרד מחייו.

מה שהתחיל כהרפתקה הפך למסע של הרס עצמי, מעין התאבדות בתשלומים. המיטרה היתה בעיקבותיו, והעיתונות המקומית בגרמניה עשתה מטעמים מכל המעצרים וסיפורי־הרכילות העסיסיים ששופקו לה על־ידי חברות־לשעבר, מתחרים מיקצועיים וסתם אוהבי סנסציות.

עירומים בסאונה

אבי עופרים של היום מדבר בגילוי־לב על התקופה ההיא. "מבחינה הקלינית הייתי חצי מת. החורש שבו ישבתי במעצר, היה החורש של גמילה בשבילי. כתבתי או את הספר ואת השיר much too much. את הספר התחלתי במעצר והמשכתי לאחר מכן באילת, וכיום יוצאת כבר מהדורה רביעית של הספר.

"יצאתי מהכלא עם גיטרה ואמרתי לעצמי שאני רוצה לחיות. מה שעבר עלי היה התאבדות בתשלומים. שילמתי תי מחיר יקר — 11 מיליון מארק זרקתי בתקופה של הראון ב־77־70. לא היה לי עם מי לדבר. כל מה שאמרתי לי באותן השנים עבר ליד.

"כשיצאתי מהכלא עשיתי סיבוב של שנה וחצי בבתי־ספר ובמתנ"סים ברחבי גרמניה. סיפרתי את הסיפור שלי ושרתי כמה שירים. מישרדי־הפנים הגרמני עודד את היוזמה שלי, ואמרתי לעצמי שבכך שאעזור לאחרים אעזור לעצמי. כשסיימתי ביקשו ממני שאמי שיר, אך אמרתי רי, את חובי לחברה שילמתי.

"לגבי זאת היתה גמילה. אפשר לצאת מההירואין, ואני יודע שהסטי טיסטיקה מראה שרק 2.8 אחוזים מצליחים להיגמל. אני הייתי חמור. כשאתה מגיש את הישבן, אתה חייב לקבל בעיטה, אך אני חייב לציין שלמרות שהייתי מעורפל מרבית הזמן הייתי מציאותי."

במהלך המונולוג הארוך יושבת אשתו סנדרה ומקשיבה. היא מרצינה, משנה הבעות, אך לא מתערבת. אם מתוך נימוס או מתוך הערכה לבעלה.

פרנק סינטרה, תום ג'ונס, טינה טרנר והביג'ים היו אמורים להגיע למסיבת יום־הולדתו ה־50, שחל ב־5 באוקטובר בשנה שעברה. אשתו, סנדרה הרטה, הופקדה על אירגון האירוע. אך אבי עופרים, חתן־השימחה, החליט לוותר על המסיבה ולערוך את האירוע בחוגי־המשפחה בלבד, אצל אמו בחיפה.

באותו ערב קיבל שלושה תכשיטים, מתנות מהנשים בחייו. מאחותו, נעמי כהן, קיבל טבעת־זהב משובצת יהלום־מים. מאם קיבל שרשרת־זהב. ומאש־תו, סנדרה, מגרדודי מזהב, שבמרכזו הסיפורה חמש, המסמלת את יום־הולדתו ואת שנת ה־50 לחייו.

גם השנה יחגוג את יום־הולדתו בארץ, בחברת בני־מישפחתו, ואולי כמה ידידים. התכשיטים שעל גופו רבי המימרים מושכים תשומת־לב, ובהומור הביש שלו הוא אומר: "קודם־לכן הלכתי בלי כלום. עכשיו עשו אותי אדון גולדמן."

אבי עופרים — לצעירים אין השם הזה אומר הרבה. אך לכל מי שהתבגר בשנות ה־60 ובתחילת ה־70, דור הפרחים והמחאה, השם עופרים הוא סמל להצלחה, לפירסום ולתהילה, אך עם אקורד צורם המתקשר לנפילה, לסמים ולבתי־סוהר.

עכשיו כאן, במקום־מגוריו, מלון קרלטון בתל־אביב, זהו אבי עופרים חדש, צעיר במראהו, הנושא על גופו עודפי־מישקל ניכרים.

כיברת־דרך ארוכה הוא עבר מהיום שבו נשלח לייצג את ישראל בפסטיבל בוורשה, ככרזתה של אסתר עופרים, עד לנפילה הגדולה ב־74.

בין לבין הספיק הצמד להקליט עשרות תקליטים, שמתוכם הפכו 25 לתקליטי־זהב — הישג מכובד שרק

אבי ואסתר עופרים בימי־הזהר (1969)
ח"י איתה היו שקרו

האב צבי, האם זלדה והבנים שימרון, אבי ונעמי
התאבדות אבי נרמה לי לפראומה"

האשה סנדרה

היא הבוטיק, האם והמפיקה שלי"